

KOLA, Listopad

Раптом тебе обпіка
Правда та, що гірка
І несе тебе кудись
Час шукати виходи

Хай дорога поверта
Без зворотнього квитка
І повільно плине час
Коли вогонь давно вже згас

Я зупиняю цей дощ
Але він знов падає як водоспад
Нащо ми пестимо любов
Ту що давно вже мов листопад

Скільки разів бачила те, що немає Більше
Десь там життя вже навкруги
Відпусти мене
Відпусти душу
Відпусти словом
Відпусти хоча б на мить
Я хочу вільною бути ...

Я зупиняю цей дощ
Але він знов падає як водоспад
Нащо ми пестимо любов
Ту що давно вже мов листопад

Мов листя жовте так і ми
Осінньому дощу підкорені
Я нас вкладаю у книжки
Щоб в пам'яті зберегти все нами створене...

Я зупиняю цей дощ
Але він знов подає як водоспад
Нащо ми пестимо любов
Ту що давно вже мов листопад